

og det kan jeg kun holde med ham i, thi jeg tror, det er nødvendigt — og det maa jeg ogsaa sige overfor det ærede Medlem fra Kellerup og har sagt det —, at hvis vi skal komme til et Resultat — og jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at Tjenestemændene venter paa dette Resultat med Længsel —, maa man skyde andre Spørgsmaal bort og tage Lovforslaget, som det foreligger.

Hvad Tjenestemændene angaar, har det ærede Medlem ikke mindste Berettigelse til at tale paa deres Vegne. Jeg ved meget vel, at det ærede Medlem er Tjenestemand, men det vedkommer i Virkeligheden ikke Forhandlingerne i dette Ting, om det ærede Medlem er det ene eller det andet, thi naar det ærede Medlem taler her, taler han som Rigsdagsmand. Jeg ved ikke af, at det ærede Medlem nogen Sinde har faaet et Mandat fra Tjenestemændene til at tale paa deres Vegne. Hvis det ærede Medlem har det, lad ham da dokumentere det, jeg har aldrig set det. Men jeg har forhandlet med Tjenestemændenes Organisations Bestyrelser, jeg har forhandlet paa den roligste Maade, og vi er kommet til Enighed Gang efter Gang. Det behager det ærede Medlem at sige, at Regeringen har forsømt sin Pligt overfor Tjenestemændene. Rigsdagen har ikke stillet sig paa dette Standpunkt, Rigsdagen har vedtaget, om end med nogle Ændringer, undertiden med meget faa Ændringer, hvad Regeringen igennem mig som Finansminister har forelagt. Der er intet, der tyder paa, at Tjenestemændene har været utilfredse med Behandlingen, Formen for Forhandlingen eller med Resultatet. Jeg har ganske vist bemærket, at særlig den konservative Presse plejer i høj Grad at ophidse Tjenestemændene til at stille større og større Krav, og hvis Tjenestemændene atter stiller Krav, er det jo muligt, at det ærede Medlems Presse vil stille sig paa samme Maade. Men efter at det ærede Medlem nu har sagt, at vi skulde behandle dette Lovforslag hurtigt og gennemføre det snarligt paa det nuværende Grundlag, kan i alt Fald det ærede Medlem ikke være med til en yderligere Ophidselse paa dette Punkt.

Det ærede Medlem udtalte sig ogsaa om Tjenestemændenes private Erhverv. Jeg maa give ham Ret, naar han siger, at det, saa vidt som Administrationen ved noget om det — jeg har forhørt mig saa godt, jeg kunde, i den Administration, der ligger under mig, nemlig Toldvæsenet —, er overmaade faa Tjenestemænd, der har

saadanne private Erhverv. Naar f. Eks. en Toldtjenestemand i en lille By om Aftenen fører Bogholderi for en eller anden Købmand, kan jeg ikke paa nogen Maade bebrejde ham dette, jeg mener ikke, der er noget galt i det, og man kan ikke straks gaa ud fra, at dette er et Bevis paa, at Købmanden smugler, og Toldtjenestemanden ser igennem Fingre med det. Naar Folk har Lyst til eller Trang til at benytte deres Fritid paa denne Maade, at de paatager sig et Arbejde, kan jeg ikke se noget forkasteligt deri, men naturligvis skal det fra Administrationens Side paa- ses — det giver jeg ogsaa det ærede Medlem Ret i —, at der ikke sker noget forargeligt paa dette Punkt, at der intet forsømmes, og at Tjenestemanden ikke indlader sig paa noget, der paa nogen Maade kan gribe ind i hans Funktion.

Det ærede Medlem var ikke fornøjet med, at jeg kun havde udtalt min Sympati for, at Kontorchefen af 2den Grad faldt bort, og han sagde, at det var ikke nogen Nytte til, at jeg blot sagde disse Ord.

Det ærede Medlem har selv ikke stillet noget Forslag derom, han har altsaa i Kommissionen ikke forsøgt, i alt Fald ikke gennem et Ændringsforslag, at rette den Fejl, han mener, der er i Lovforslaget. Naar saa Kommissionens Medlemmer allesom een, naar alle Partier og naar Repræsentanterne for Tjenestemændene har været enige om at gennemføre dette, saa spørger jeg mig selv, om det kunde bidrage til den hurtige Gennemførelse af Lovforslaget, at Finansministeren søgte at rejse Spørgsmaalet. Jeg har i Sinde at rejse det i Lønningsudvalget, hvis der kunde være den mindste Mulighed for at gennemføre det. Men hvad Glæde vil ogsaa Tjenestemændene have af, at jeg stillede et Forslag op, om hvilket jeg paa Forhaand kunde sige, at det var uigennemførligt?

Jeg nødes til at sige nogle Ord endnu om det Spørgsmaal, som jeg i og for sig synes er meget ringe, men som det ærede Medlem nu atter med megen Fornærmethed drager frem. Det er ikke ukarakteristisk for visse Medlemmer af dette Ting, at de mener at kunne sige, hvad de vil, til Ministre og Medlemmer af Tinget, men angribes de, skrigger de, som om Halsen var drejet om paa dem; men det kan man se bort fra. Jeg har sagt om Professorerne ved Universitetet, at de havde Valget mellem Athene og Mammon. Det kan umuligt være nogen Fornærmelse mod dem. Spørgsmaalet er: har jeg ærekrænket disse